

III.

почватъ да копаятъ по чуждитѣ лозя; ако въ случай дойде ступанинѣтъ на лозето, тѣ се извиняваха че кри-во се разбрали отъ господарѣтъ имъ който ги е прово-дилъ да му копаятъ.

Другъ пхтъ се присторваха на аргати и отиваха изъ добруджанскитѣ села да си търсятъ мѣста; щомъ се на-станятъ нѣкои-други отъ тѣхъ, тѣ лесно прѣхранваха останалитѣ. Като приближеше пролѣтъ, тѣпоискаваха отъ господаритѣ си да имъ извадятъ тескерета като; сполу-чваха това, сновяхъ на всѣкъдѣ. Стоиловата дружина въ продължение на двѣ години изтрѣпа много Черкези, Татари, Турци и нито единъ отъ дружината му неможа да се хване.

Въ 1875 година Стоилъ мина съ дружината си въ Котленскитѣ балканъ. Единъ день прѣминаха прѣзъ Ко-тель като се прѣдreshиха едни отъ дружината му съ заптийски дрѣхи, а други — съ онакъ вързани ржцѣ въ видъ на арестанти. Тѣй прѣдreshени отбиха се на фур-нитѣ и си купиха хлѣбъ, минаха и край хорото което играеше на котленскитѣ ливади. Въ този день имаше празникъ. Като отминаха отъ хорото, излѣзаха на кра-ятъ, отвързаха на другаритѣ си ржцѣтъ, хвърлиха за-птийскитѣ дрѣхи, нарамиха си пушкитѣ, затыкнаха но-жоветѣ си и се отпавиха по пхтътъ водящъ за „Ве-трила“. Въ това време ги съглѣдва нѣкой отъ долани-тѣ и припозналъ Стопла за Панайотъ Хитовъ, по при-чина че Стоилъ съ лѣвата си ржка хващаль пищовитѣ си, ножѣтъ си, и ги намѣстилъ въ тѣзи страна на еиляхлъкътъ си, за да се схващатъ по-лесно съ лѣ-вата ржка и съ която нарамилъ и пушката си, сжщо и голѣмитѣ му мустаци дали подозрѣние на человекѣтъ който ги видѣлъ да повѣрва че е П. Хитовъ и дружи-ната му. Този който ги видѣ, извѣсти на котленскитѣ